

Twelve Sleep County, Wyoming

Een storm naderde de Bighorn Mountains in Wyoming.

Het was eind december, vier dagen voor Kerstmis, de laatste week van het hertenjachtseizoen. Jachtopziener Joe Pickett zat in de zuidelijke Wolf Range in zijn onder de boomgrens geparkeerde groene pick-up met vierwielaandrijving. Het terrein dat hij patrouilleerde was een enorme beboste kom, en Joe bevond zich net onder de oostelijke boomgrens. De zee van donkere dennen in de kom werd hier en daar door oude open plekken en bergweides onderbroken, en was afgezet met granieten richels die als knokkels uitstaken en alle kleine drainages begrensden. Achter de westelijke zoom bevond zich de Battle Mountain, afgescheiden van de Wolf Range door de Crazy Woman Creek, die uiteindelijk in de Twelve Sleep River uitmondde.

Het zou nog twee uur duren voor de avond viel, maar de lucht was als lood, donker en dreigend met sneeuw. De temperatuur was in de loop van de middag gedaald, nadat een wolkenbank langs de hemel was getrokken en de zon had verborgen. Het was nu twee graden onder nul, met een wat vochtige, ijzige wind. Voor dit seizoen was voor het noorden van Wyoming en het zuiden van Montana de eerste waarschuwing afgegeven dat zich voor die nacht en de volgende dag een strenge winterstorm aandiende, terwijl een groot Ca-

nadees koudefront zich erachter vormde. Onder het hoge hemeldak naderden wolken in strakke formatie, zwaar en onheilspellend.

Joe voelde zich als een soldaat op een afgelegen buitenpost, luisterend naar het gerommel en gekletter van vijandelijke artilleriestukken die in stelling werden gebracht voordat de hel zou losbarsten.

Hij had bijna de hele middag zitten kijken naar een kudde van twintig herten die omzichtig van de donkere bomen op een winderige weide stapte om er te grazen. Hij had naar de herten gekeken, toen naar de hemel, en toen weer naar de herten.

Op de stoel naast Joe lag een door zijn vrouw Marybeth voor hem verzamelde stapel papieren die zijn dochters van school mee naar huis hadden genomen. Nu alle drie de meisjes naar school gingen – de elfjarige Sheridan naar de vijfde klas, de zesjarige Lucy naar de kleuterschool en hun negenjarige pleegdochter April naar de derde klas – leek hun kleine staatswoning te verzuipen in papier. Hij glimlachte terwijl hij de stapel doorbladerde. Lucy oogstte steevast smileys van haar leraar voor haar grappige tekeningen. April was niet zo goed in keersommen – ze had moeite met de tafel van vijf, acht en drie. Maar de leraar had onlangs een bericht naar huis gestuurd waarin haar vorderingen werden geprezen.

Sheridans schrijfopdracht bestond uit een beschrijving van wat haar vader deed voor de kost.

MIJN VADER DE JACHTOPZIENER
DOOR SHERIDAN PICKETT
JUF BARRONS KLAS, 5E KLAS.

Mijn vader is de jachtopziener voor alle bergen hier. Tijdens het jachtseizoen werkt hij keihard en komt dan 's avonds laat thuis en gaat vroeg in de ochtend weer de deur uit. Het is zijn taak om te zorgen dat jagers zich verantwoordelijk gedragen en zich aan de

wet houden. Het is soms een enge baan, maar hij is er goed in. Wij wonen al drieënhalf jaar in Saddlestring, en hij doet dit werk al ál die tijd. Soms redt hij dieren uit de nood. Mijn moeder doet het huishouden, maar werkt ook bij een manege en bij de bieb...

Joe wist dat hij niet alleen op de berg zat. Eerder op de dag had hij een recent model bronskleurige GMC pick-up beneden in de kom gezien. Hij had zijn aan het raam bevestigde Redfield-kijker er meteen op gericht en een glimp van het achterraam van de pick-up opgevangen – alleen een bestuurder, geen bijrijder, geweerrek met telescoopgeweer, het nummerbord van Wyoming met de cowboy erop – en een lege laadbak, wat aangaf dat de jager zijn herten nog niet te pakken had gekregen. Hij probeerde de nummerplaat te lezen voordat de pick-up tussen de bomen verdween, maar dat lukte niet. In plaats daarvan noteerde hij de kenmerken van de pick-up in zijn blocnote. Het was het enige voertuig dat hij de hele dag in de omgeving had gezien.

Vijfentwintig minuten later snoof het laatste van de herten de wind en stapte naar de open plek en voegde zich bij de rest van de kudde. De herten leken te weten dat er storm op til was, en ze wilden de laatste uren daglicht benutten door zich in de grazige weide vol te stoppen, voor die overdekt werd met sneeuw. Joe dacht dat als de eenzame jager in de bronskleurige pick-up de weide kon zien, er voor hem een ruime keuze aan doelwitten zou zijn. Het zou interessant zijn om te zien hoe dit scenario zich ging ontfouwen, als het al zover kwam. Er was evenveel kans dat de jager gewoon langs zou rijden, diep verborgen tussen de bomen en jagend vanuit de auto zoals negentig procent van alle jagers dat deed, niet wetend dat een hele kudde herten zich boven hem op een open plek blootstelde. Joe zat stil in zijn pick-up en wachtte af.

Een scherpe knal verdreef de stilte, en toen nog eens drie. De schoten klonken alsof iemand kort na elkaar stenen tegen

een metalen plaat smeed. Uit het geluid maakte Joe op dat minstens drie schoten doel hadden getroffen, maar aangezien je doorgaans meer dan één kogel nodig had om een groot mannetjeshert te vellen, wist hij niet hoeveel dieren waren neergeschoten. Zijn blonde labrador Maxine sprong als door de bliksem getroffen op van haar plekje in de pick-up waar ze had liggen slapen.

De kudde beneden was opgeschrikt en draafde nu over het grasland weg. Joe zag drie bruine stippen in het hoge gras vol alsemstruiken achterblijven.

Eén jager, drie gevelde herten. Twee meer dan wettelijk was toegestaan.

Joe voelde woede opwellen, en ongerustheid. Jachtovertredingen waren gedurende het jachtseizoen niet ongebruikelijk, en hij had door de jaren heen al aardig wat jagers bekeurd voor het doden van te veel dieren, het niet merken van kadavers, het niet beschikken over de juiste vergunningen, het jagen in besloten jachtterreinen en andere overtredingen. In veel gevallen gaven de overtreders zichzelf aan, omdat ze integere kerels waren die al jaren in dat gebied woonden en jaagden. Vaak stuitte hij op overtredingen bij het steekproefsgewijs controleren van jagerskampen. Soms meldden andere jagers de misdaden. Joe Picketts gebied bestreek bijna vierduizend vierkante kilometer, en in vier jaar tijd had hij zelden iemand op heterdaad betrapt.

Joe griste de zender uit de houder en meldde zijn positie boven het gebrul van statische elektriciteit uit. Door de afstand en de terreingesteldheid was er geen duidelijk signaal. Aan de andere kant van het kamp werd herhaald wat hij had gezegd, Joe bevestigde dit, beschreef de bronskleurige pick-up en zei dat hij er onmiddellijk op af zou gaan. Het antwoord was een hoog snerpend geruis dat hij met geen mogelijkheid kon onderdrukken. Ze weten op zijn minst waar ik ben, dacht hij. Dat was helaas niet altijd zo geweest.

‘Hou je vast, Maxine,’ zei Joe kortweg. Hij startte de motor, schakelde de vierwielaandrijving in en stooft toen de berg

af, het donkere woud in. Ondanks de vrieslucht opende hij de raampjes zodat hij het zou horen wanneer er meer schoten weerklonken. Zijn adem steeg op in wolkjes condens die het raampje uit vlogen.

Er knalde weer een schot, gevolgd door nog eens drie. De jager had blijkbaar zijn wapen herladen, aangezien geen enkel wettig toegestaan jachtwapen meer dan vijf schoten kon lossen. Het mannetjeshert dat de kudde aanvoerde, plofte neer, evenals een wijfje en haar jong. In plaats van een veilig heenkomen tussen de bomen te zoeken, keerde de rest van de kudde zich om onverklaarbare reden met een wijde, soepele boog af van de bomenrij en draafde over het gras de heuvel af, zich van opzij aan de schutter aanbiedend.

‘Verdomme!’ siste Joe. ‘Waarom gaan ze de andere kant op?’

Twee nieuwe schoten vloedden nog eens twee herten.

‘Die vent is geschíft!’ zei Joe tegen Maxine, waarmee hij de angst verraadde die hij begon te voelen. Een man die doodkalm zes of zeven panische herten kon afmaken, kon misschien net zo makkelijk zijn wapen op een eenzame jachttopziener richten. Joe maakte in gedachten snel een inventaris op van zijn eigen wapens: de .308 karabijn zat stevig vast onder de voorbank, een .270 Winchester-geweer lag in het geweerrek achter zijn hoofd, zijn kaliber twaalf Remington WingMaster-hagelgeweer zat vastgemaakt aan de stalen vering van de voorbank... Geen ervan was makkelijk te pakken onder het rijden. Zijn handwapen was een onlangs verstrekte .40 Beretta, ter vervanging van de .357 Magnum die de vorige zomer in een ontploffing was vernield. Hij had de vergunning voor die Beretta met moeite gekregen, aangezien hij eigenlijk niet echt goed met een pistool overweg kon, en hij stelde weinig vertrouwen in het wapen, noch in zijn eigen vermogen er iets mee te raken.

Hij reed over een richel, vond een oud bandenspoor en volgde dit bij het afdalen. Hoewel het woud door oude hout-hakkerswegen werd doorkruist, kende hij er geen die hem

rechtstreeks naar zijn bestemming zou brengen. En dan was er nog het vrij recente probleem dat het plaatselijke Bosbeheer een aantal oude wegen had afgesloten door er dwars doorheen greppels als tankvallen in uit te graven of de toegang met kettingen te versperren, en Joe wist niet precies welke afgesloten waren. Het pad was moeilijk begaanbaar, vol stenen zo groot als voetballen, en hij hield het stuur stevig vast terwijl de voorwielen bonkten en stuiterden. Een losgeschoten rotsblok knalde onder zijn chassis weg. Maar zelfs boven het geloei van zijn motor uit kon hij nog meer schoten horen, ditmaal dichterbij. De oude weg was nog steeds open.

Hij voelde dat er iets dichtbij in het kreupelhout zat en toen brak een tiental herten – al wat er van de kudde was overgebleven – door de bomen heen. Hij trapte verwoed op de rem terwijl de dieren zich om zijn auto verdrongen; Maxine blafte naar ze en Joe ving af en toe een glimp op van het wit van hun verwilderde ogen, de uit de bek hangende tong en hun dichte bruine vacht. Een doodsbang mannetjeshert rende zo vlak langs de auto dat een punt van zijn machtige gewei de motorkap van de pick-up met een scherpe tik trof en er een geplooid deuk in achterliet. Een vrouwtjeshert hobbelde langs op drie poten, de rechtervoerpoot was van het lijf geschoten en stuiterde mee in het stof. Hij hing slechts aan wat blootgelegde pezen en een reepje huid.

Toen ze hem voorbij waren gierend, trok Joe op, waardoor Maxine tegen de rugleuning smakte, en hij reed veel te snel tussen de bomen door. De zijspiegel aan de passagierskant ramde een boomstronk, vloog aan diggelen en werd naar achteren tegen het portier geklapt. Toen weken de bomen voor hem uiteen en had hij opeens de schutter in zicht.

Joe zette de auto stil en wist niet goed wat hij moest doen. De jager zat enigszins voorovergebogen met zijn rug naar Joe toe, en hij had zijn aandacht gericht op iets voor hem, alsof hij Joe niet had horen aankomen, ondanks de gebroken spiegel en alle andere herrie. De man droeg een zware canvas

jas, een knaloranje jagersvest en trekkersschoenen. Gebruikte koperen patroonhulzen fonkelden in het gras rondom zijn voeten en de lucht rook naar kruitdamp.

Voor de schutter lag de helling van de grasheuvel bezaaid met hertenkadavers. Een kalf blèrde. Zijn bekken was verbrijzeld, en het probeerde op zijn krachteloze achterpoten overeind te komen.

Joe deed zijn portier open, sloop de pick-up uit en trok het riempje van zijn holster los. Hij hield de Beretta stevig vast, klaar om hem te trekken als de schutter zich omdraaide, en naderde de man rechtsom van achteren, zodat die zich, als hij met zijn geweer zwenkte, helemaal om zou moeten draaien om op Joe te kunnen richten.

Toen Joe zag wat de schutter aan het doen was, kon hij zijn ogen niet geloven. Ondanks het feit dat de man hevig beefde, probeerde hij zijn grendelgeweer te herladen met sigaretten in plaats van patronen. Droge tabak en reepjes sigarettenpapier zaten gepropt in het magazijn, wat de man er niet van weerhield nóg een sigaret in de patroonkamer te duwen. Hij leek zich totaal niet van Joe's aanwezigheid bewust.

Joe trok de Beretta en spande de haan, in de hoop dat het geluid tot de jager zou doordringen.

‘Laat je wapen vallen,’ bulderde Joe, en richtte zijn pistool op het bovenlijf van de schutter. ‘Laat vallen, en draai je langzaam om.’

Joe hoopte dat de schutter, als hij zich omdraaide, niet zou merken hoezeer Joe's handen beefden. Hij klemde de Beretta nog steviger vast in de hoop het beven te bedwingen.

De man gehoorzaamde niet maar probeerde opnieuw een sigaret in het geweer te steken.

Was hij doof, vroeg Joe zich af, of gek? Of was het een truc om ervoor te zorgen dat Joe minder op zijn hoede was? Ondanks de kou voelde Joe zweet in zijn jack en overhemd prikkelen. Zijn benen voelden slap, alsof hij had gerend en even op adem moest komen.

‘Laat je wapen vallen en draai je om!’

Niets. Tabaksdraadjes dwarrelden neer op de grond. Het dodelijk gewonde hertenkalf blèrde in het gras.

Joe richtte de Beretta in de lucht en schoot. De knal klonk verbazend hard, en voor het eerst leek de jager te ontwaken, hij schudde zijn hoofd alsof hij na een harde klap zijn hoofd weer helder wilde maken. Toen draaide hij zich om.

En Joe keek in het bleke, nerveuze, bange gezicht van Lamar Gardiner, de opzichter van het Twelve Sleep National Forest. Een week geleden hadden de Gardiners en de Picketts nog naast elkaar het optreden van hun dochters in het kerstspel van de school bijgewoond. Lamar Gardiner had de naam een zwakke, goeiige, slappe bureaucraat te zijn. Hij had een piekerige, zandkleurige snor boven smalle lippen. Hij had bijna geen kin, wat hem de aanblik gaf van iemand die op het punt stond om te gaan huilen. De lokale bevolking noemde hem achter zijn rug ‘Elmer Fedd’, een verwijzing naar Elmer Fudd, de aartsvijand van Bugs Bunny uit de Looney Tunes-tekenfilms.

‘Lamar,’ schreeuwde Joe, ‘waar ben je in godsnaam mee bezig? Overal liggen dode herten. Ben je gek geworden?’

‘O mijn god, Joe...’ fluisterde Gardiner, alsof hij uit een shocktoestand ontwaakte. ‘Dat heb ik niet gedaan.’

Joe staarde Lamar Gardiner aan. Gardiners ogen stonden wazig, en kleine spiertjes trilden in zijn hals. Zelfs zonder briesje kon Joe alcohol in zijn adem ruiken. ‘Wat? Ben je gek? Natuurlijk heb jij dat gedaan, Lamar,’ zei Joe, die niet wist hoe hij het had. ‘Ik heb de schoten gehoord.’ Er lagen overal patroonhulzen over de grond verspreid. ‘Je loop is zo heet dat ik de hitte ervan af zie komen.’

In wat leek op een geval van dagend besef, keek Gardiner naar de lege hulzen aan zijn voeten, en toen naar de dode en stervende herten in de wei. Het kwartje viel.

‘O mijn god,’ piepte Gardiner. ‘Ik kan het niet geloven.’

‘Laat nu je geweer vallen,’ beval Joe.

Gardiner liet zijn geweer vallen alsof er plotseling stroom op stond en deed een stap achteruit. Zijn uitdrukking was

een mengeling van afgrijzen en onuitsprekelijk verdriet.

‘Waarom was je sigaretten in je geweer aan het stoppen?’ vroeg Joe.

Gardiner schudde langzaam zijn hoofd. Hete tranen welden in zijn ogen. Met een trillende hand klopte hij op zijn rechterborstzak. ‘Kogels,’ zei hij. Toen klopte hij op zijn linker. ‘Marlboro’s. Ik denk dat ik ze door elkaar heb gehaald.’

Joe trok een grimas. Kijken hoe Lamar Gardiner instortte was niet iets waarvan hij genoot. ‘Ik denk het ook, Lamar.’

‘Je bent toch niet echt van plan om me te arresteren, hè, Joe?’ vroeg Gardiner. ‘Dat zou me mijn carrière kosten. Carrie zou me misschien verlaten en mijn dochter meenemen als dat gebeurde.’

Joe vergrendelde zijn Beretta en liet hem zakken. In de loop der jaren had hij al behoorlijk wat bekenden voor de rechter gesleept, maar dit lag toch anders. Gardiner was een overheidsambtenaar, iemand die vanachter een groot eikenhouten bureau regels en voorschriften voor de burgers van de vallei opstelde. Hij was niet iemand die de wet overtrad of, voor zover Joe wist, de wet zelfs maar vrij interpreteerde. Gardiner zou beslist zijn baan verliezen, maar Joe kende zijn gezinssituatie niet goed genoeg om te voorspellen wat Carrie Gardiner zou doen. Lamar was een beroepsbureaucraat, en goedbetaald in vergelijking met de meeste inwoners van Saddlestring. Hij was waarschijnlijk niet zoveel jaar verwijderd van zijn pensioen en alle voordelen die daarbij kwamen kijken.

Het geblaat van het gewonde kalf bracht Joe echter terug naar het tafereel in de weide. Het kalf, dat een gebroken rug had door een kogel, stampte woedend op de grond en probeerde op te staan. Zijn achterpoten lagen als die van een kikker achter hem op het gras gespreid, en reageerden niet. Achter het dier steeg stoom op van de uitpuilende, ontblote ingewanden van een hertenwifje dat in de buik was geschooten.

Joe keek strak in de niet gefocuste ogen van Gardiner. ‘Ik arresteer je voor minstens zes gevallen van ernstige, moedwillige vernieling, waar zowel een boete van duizend dollar per dier als een eventuele gevangenisstraf op staat, Lamar. Misschien verlies je ook je materieel en al je jachtprivileges. Er kunnen ook nog andere kosten bij komen kijken. Gezien hoe ik prutsjagers als jij meestal behandel, kom je er dan nóg goed van af.’

Gardiner barstte in tranen uit en viel op zijn knieën met een gejammer dat Joe schrik aanjoeg tot in zijn ziel.

En toen begon plompverloren de sneeuw te vallen. De hel was losgebarsten.

Joe Pickett liep door de zware sneeuwbuï in de weide met zijn .270-geweer en zijn camera, schoot het kalf op korte afstand door zijn kop en liep verder naar de andere gewonde dieren. Daarna fotografeerde hij alle karkassen. Twee stieren, drie koeien en twee kalveren: Lamar Gardiner, die nu zat te huilen in Joe’s pick-up, had zeven herten geschoten.

Joe had Gardiners geweer in de metalen bewijsmateriaalkist achter in zijn pick-up opgesloten, en hij had Gardiner zijn sleutels afgenomen. In de bronskleurige pick-up lagen een halflege fles tequila op de passagiersstoel en een aantal lege Coors Light-bierblikjes op de vloer. De cabine rook naar de zoete geur van tequila.

Hoewel Joe van ergere gevallen had gehoord, had hij persoonlijk nog nooit iets als dit meegemaakt. Als er te veel wilde dieren werden doodgeschoten, waren er meestal verschillende jagers op een kudde aan het schieten en was niemand die telde. Hoewel het voor een jager technisch gesproken verboden was andermans wild te vellen, kwam ‘groepsjagen’ vrij vaak voor. Maar één man die lukraak het vuur opent op een hele kudde... Dat was opmerkelijk en verontrustend.

Het bloedbad was misselijkmakend. De schade die een ge-